

[Ministeren for handel, industri og søfart.]

land været mulighed for at hjemtage fiskerbeklædning, men i hvilket omfang denne mulighed er blevet udnyttet, er det ikke muligt at sige noget om i øjeblikket, vi har i øjeblikket ikke nogen statistisk opgørelse derover.

Udover importen af færdig fiskerbeklædning er der en produktion her i landet af fiskerbeklædning dels på grundlag af importeret gummilærred, dels på grundlag af metervarer, der er fremstillet her i landet. I årene efter krigen har der således været stillet ikke under 10 t bomulds-garn, svarende til 50 000 m bomuldsvarer, til rådighed pr. kvartal til produktion af fiskerbeklædning, og der har altså ialt i årene efter krigen ikke været under 200 000 m til rådighed pr. år, hvilket kvantum svarer nogenlunde til forbruget før krigen af metervarer af dansk oprindelse til det pågældende formål.

Med hensyn til fiskerstøvler er der i årene 1946—47 stillet ca. 200 000 kr. til rådighed til import fra USA og Canada af denne vare, og i indeværende år er der udstedt bevillinger på ca. 100 000 kr. til indførsel af gummiarbejdsstøvler til mænd. Hertil kommer, at den danske produktion nu skulle være så stor, at forbruget er dækket, samtidig med at der har været en overskudsproduktion til eksport.

Jeg tilføjer, at ved alle disse problemers løsning har vi fra handelsministeriets side været i den nøjeste kontakt med fiskeriministeriet, som har en nøje direkte føling med, hvordan fiskerbefolkningens forsyning er på dette område.

Tholstrup: Jeg tror, det vil glæde fiskerne meget, at de nu får noget mere arbejdstøj, og jeg går ud fra, at når de nævnte ret store beløb er stillet til rådighed, er de stillet til rådighed så sent, at det endnu ikke har kunnet mærkes ude på fiskerpladserne, men at det er på vej. Det skal vel forstås sådan?

Ministeren for handel, industri og søfart (Krag): Jeg håber også, det vil glæde fiskerne at høre om de bestræbelser, der er gjort. Når det ærede medlem forstår det på den måde, at fiskerne nu får . . . , vil jeg for en ordens skyld gøre opmærksom på, at det ærede medlems spørgsmål ingen-somhelst indflydelse har haft på sagens gang.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af **Tholstrup** til ministeren for handel, industri og søfart.

Hvorfor bliver brændselsolien ikke frigivet, så vi kan undgå den kostbare tørveproduktion til næste år?

Tholstrup: Jeg har gang på gang fremhævet ønskeligheden af at købe brændselsolie i stedet for at grave tørv og hidtil fået den besked, at vi købte alt, hvad vi kunne, men at vi ikke kunne få allokeret mere, end vi fik hjem.

Det er derfor med nogen forbavelse, jeg læser en artikel i bladet „Auto“, som siger, at købet af samtlige olieprodukter i Danmark i første halvår af 1948 i forhold til første halvår af 1938 kun er gået frem med 18 pct., medens det mere fattige land Finland har haft en fremgang på 60 pct., Norge på 111 pct., Sverige på 174 pct., medens Schweiz, Holland og Benelux-landene ligger på henholdsvis 87, 93 og 157 pct.s fremgang — det gælder alle olieprodukter.

Disse tal kunne for mig tyde på, at der ikke er gjort tilstrækkelig anstrengelse for at få så mange olieprodukter hjem som muligt, og derfor retter jeg det spørgsmål til handelsministeren, om ikke tidspunktet nu er inde til at frigive importen af denne olie, således at importtørrerne kan udnytte alle muligheder for at få tilstrækkeligt hjem. Efter at kulprisen er kommet noget ned, skulle der ikke længere være alt for stor fristelse for de industrier, som har deres kedelanlæg i orden, til at gå over fra kulfyring til oliefyning, selvom olien blev fri. En omlægning vil jo altid koste penge, og for at en fristelse skal være til stede, skulle det jo også gerne være forbundet med økonomiske fordele. Med de nuværende kulpriser og oliepriser ligger udnyttelsesgraden nogenlunde ens, hvorfor fristelsen til en omlægning ikke er til stede i øjeblikket. Men anderledes stiller det sig med de industrier, der har indrettet sig med oliefyng, og som rent midlertidigt er gået over til at fyre med kul og indenlandsk brændsel; for dem vil det være en fordel at få lov at benytte deres oliefyng.

Det samme gælder ved tilrettelæggelsen af nybyggeri, ved hvilket man i dag af mange grunde foretrækker oliefyning, navnlig sådanne steder, hvor det kniber med oplagsplads, eller hvor man vil undgå røgplage. Men her tvinges de fleste til at indrette midlertidige fyringsanordninger, med andre ord, man pålægger sådanne byggerier unødigt store omkostninger til ingen verdens nytte. Det må være handelsministeriets opgave at få importeret så meget udenlandsk brændsel, at tørveproduktionen helt kan standses. Det